

**Gary SNYDER – Výbor z poezie (převážně dosud nepublikované básně)
přeložil Luboš Snížek**

ze sbírky **Štětování** (Riprap 1959)

Na vyhlídce na hoře Sourdough v půli srpna

Kouřový opar dole v údolí
tři dny vedra po pěti deštivých
jedlové šišky se lesknou smolou
nad skalami a palouky
roje mladých much.

Nevzpomínám si, co jsem kdysi četl
mám pár přátel, ale jsou ve městech
z plecháčku upíjím roztátý sníh
a hledím do dále
průzračným nehybným vzduchem.

Poslední sníh & stávka dřevorubců v létě ve čtyřiapadesátém

Celá města zastavila práci
stopuji na cestě při pobřeží, kde si to jen sezónní
dělníci frčí v rozhrkaných nákladčích, na korbě ani kláda
Vzali mě. Všichni dřevorubci šli na ryby
Motorové pily na verandách
deseti tisíc rozklížených domků
v loužích chladného oleje, tiché v letním dešti
Prostopoval jsem sever celým Washingtonem
průsmyky přešel křížem krážem
hnán jako prach, nikde žádná práce.

Zdolávám příkrý předěl pod Shuksanem
shluky borovic
se vynořují z mlhy
Ani práce ani místo k přemýšlení
jenom se toulám.
na Mt. Baker, sám
v rokli plné zářivého sněhu:
města v dlouhých údolích na západě
přemýšlejí o práci, ale tady
oheň v sluneční záři
pod mokrým srázem, nad zamrzlým jezerem

Celý Severozápad stávkuje
Vychladly černé piliňáky
Utichly všechny katry
Musím se obrátit a jít zpět:
 chycen na ledovém vrcholu
 mezi nebem a zemí
a postavit se v Seattlu do fronty.
Mrknout se po práci.

Piutský potok

Žulový hřeben
strom, to by stačilo
nebo jen útes, potůček
a v tůni kousky kůry.
Kopec za kopcem, propletené a zkroucené
houževnaté stromy vecpané
do škvír ve skalách
A nad tím obrovský měsíc, to je až příliš.
Mysl se toulá. Milion letních
období, nehybný noční vzduch, ticho a vyhřáté
skály. Nebe nad nekonečnými horami.
Všechna ta veteš, co obnáší být člověkem
opadává, tvrdá skála se chvěje
a dokonce se zdá, že spadlo závaží
z té bubliny srdce.
Slova a knihy
se jak bystřina pod vysokým šelfem
rozplynuly v suchém vzduchu.

Čistá, pozorná mysl
ztrácí význam, ale to,
co vidí, je vidět opravdu.
Nikdo nemiluje skálu, ale přesto jsme tu.
Noční mrazíky. Něco šustne
v měsíčním svitu
vklouzne do stínu jalovce:
Tam vzadu neviděné
chladné a pyšné oči
Pumy a Kojota
sledují, jak vstávám a jdu.

ze sbírky **Mýty a texty** (Myths & Texts, 1960)

mýcení

Felix Baran
Hugo Gerlot
Gustav Johnson
John Looney
Abraham Rabinowitz
zastřelení na parníku Verona
za šindeláře z Everettu
Everettský masakr 5. listopadu 1916

Eda McCullougha, dřevorubce s pětaticetiletou praxí
degradoval nástup motorových pil
na odsekávání suků u odvozu:
„Na to se jim můžu klidně vysrat,
dalších dvacet let,
a řeknu jim, ať s tím jdou někam“
(tenkrát mu bylo pětadesát)

V roce 1934 žili v chatrčích
v Hooverville v Sullivanově rokli.
Když tudy projížděl vlak do Portlandu
vysypávali tam železničáři uhlí.

„Tisíce kluků zastřelili a zmlátili,
že chtěli dobrý bydlo, dobrej plat
slušný jídlo i tam v lesích –“
Nikdo nevěděl, co to znamená:
„Vojáci nespokojenosti.“

lovení

Lvoun, losos, pobřeží -
slaná šoustací touha žene pleskavé ploutve
od severu k jihu, pět tisíc pobřežních mil
proti proudu, mohutné símě
hledající vnitrozemské lůno.

Husy, kachny, vlaštovky
vzdušné stezky
Jsem záprtek zmrzlý v tundře

Můj buňáčku, sněhem líznutý
polib ji, říčku, její ústa
z hladkých oblázků, její jazyk, dno

ledovou vodu vtékající
do temné jeskyně, kde v proudu jazyk kmitá
– slepá ryba

Na zmoklých balvanech
na krvavé písčíně
snědl jsem vytřeného lososa
bláznil jsem
pokrytý popelem
kousal dívčí prsa
vdával ženy za velryby
nebo za psy, jsem i kněz
znásilnil jsem tvou ženu
a sežeru tvou mrtvolu

Z lůn démonů vyvržen
do nového zrození
milion tvarů – jen se koukni do nějaké
knížky o biologii.
A pekla pod myslí
kde duchové bloudí, nebesa
nad mozkem, kde bohové & andělé si hrají
věků pár
& s tebou handlují
Kdo si žádá nebe?
ty noclehárny
roztrošené po galaxii.

„Všechno pozabím
Ničeho se nebojím, jen vlků
od ústí Cowlitze
k jeho prameni
Jenom vlci mě děsí
Mám ohon náčelníka“

– Skunk.

„Kolouchy v tlamách svíráme
Kolouchy v tlamách svíráme
Tváře máme celé černé“

– Vlčí píseň.

„Kdybych byla malým lvounem
vždycky když se vynořím
ke břehu zamířím –“

žďáření

čertí hlava

Ted' obě
živé bytosti
Sedíme tu
Vítr
víří
 „Netípej to,
páv je to nejlepší“
 tiché nekonečné plkání
na Supím vrchu
puklina úsvitu/ calor/canor/dulcor fuj

Držím to
mluvím o tom, stojím
koukám sem
koukám tam
Stojím
 ochablá pusa dokořán
 lapám po dechu
 třesu se, do sebe se obracím
 dokonáno
 s ďábelským smíchem

Netopýr
vzlétl a letí, řeknu to
zazpívám to

„Ježíš byl velký medicinman, myslím, že to byl
nejlepší hráč ve Spojených státech“
V Hakwinyavě
Představ si temný dům
modrý

Pozn: calor/canor/dulcor – podle yorskhireského poustevníka Richarda Rolleho (cca 1300–1349), autora knihy *Fire of Love* (1343), existují tři typy spirituální radosti – žár, zpěv a libost (angl. heat, song, sweetness)

John Muir na Mt. Ritter:

Po několikerém obhlédnutí jsem stěnu
začal zlézat a záchytné body
vybíral s obrovskou obezřetností. Asi v polovině
cesty na vrchol jsem náhle uvízl

na mrtvém bodě, s rukama roztaženými,
přitisknutými ke skalní stěně,
neschopen pohnout rukou či nohou
ani nahoru ani dolů. Můj osud
se jevil jako daný. MUSÍM spadnout.
Dostaví se okamžik
zmatku a pak sesuv
bez života po jednom ze srázů
na ledovec dole.
Zdálo se, že moji mysl obestřel
dusivý kouř. Ale toto příšerné zatmění
trvalo pouhý okamžik, když život opět
zapláal nadpřirozeným jasem.
Jako kdyby se mne zmocnilo
nějaké nové vědomí. Roztřesené svaly
opět zpevnily, každá trhлина a prasklina
ve skále byla vidět jako pod mikroskopem
a moje údy se pohybovaly s naprostou jistotou a dokonalostí,
s níž jsem neměl zdánlivě nic společného.

ze sbírky **Zapadlé kouty** (The Back Country, 1968)

Srpen na hoře Sourdough, návštěva Dicka Brewera

Stopovals ze San Franciska
tisíc mil na sever
vystoupal po úpatí výškovou míli
k malému srubu – jedna místnost –
skleněné stěny
louky a sněhové pláně, stovky vrcholků.
Ležíme ve spacácích
půlku noci prožvaníme;
vítr v ukotvovacích kabelech horský letní déšť.
Druhý den ráno jsem šel s tebou
až k útesům
půjčil sis moje pončo – déšť pleskal na břidlici –
Sestupovals sněhovou plání
plácal se ve větru
zamávals poslední sbohem napůl skrytý v oblacích
a šel na stopa
směrem na New York;
a já zpátky na svou horu a dál, dál, západ.

Obcházení Arunáčaly

po staletí žijí a umírají sádhuové
v chatrčích u obětní skály poblíž
Arunáčaly

Děvčátka s křiklavými květy
prozařují pustou cestu
tíha, síla vroucnost oslnivé lidské duše
ukrytá v jejich očích:
do roka umřou nebo onemocní

Pod kopcem –
studny, rybníčky, ostnaté stromy
vytesané fragmenty měkkých těl
ženská břicha
staletí stará

Nanao zná

pro Nanaa Sakakiho

Hory, města, všechno tak
nolehko, tak volný, saky
paky – pryč s tím –
Nějaké nedodělky.
ne nadlouho.

Každá dívka je skutečná
její bradavky tvrdnou, každá zvlhne
její vůně, její vlasy –
– Co mám říkat
Támhle jdou všechny
za obzorem pomalu mizí.

Nýtovači stahují
svazky železných tyčí
do mokrého betonu.
V lesích, městech, rodinách i mimo ně
jako ryba.

Západu

1

Evropo

tvé rusovlasé

světlooké

thrácké děvy

tvá překrásná stehna

ustavičná zatracování

a vznešená bezstarostnost –

země žen

dokonce i tví tlustí nicotní papežové

křížové klenby chrámů

žleby kanálů

– i já, dívám se

zelenýma očima –

Kovbojové a Indiáni celé Evropy

sjíždějící sněhové pláně na štítech.

co dál? rolnický

kout planety –

koho zajímá, že jsi Bílej?

2

tento vesmír – „jedna otočka“ – obrácen naruby

bohové revoluce

špičaté vousy – kožešinové ušanky –

kalmyčtí vládci biče

objímají se a líbají

bílí a černí

muži s muži

dívky s dívkami

pšenice, rýže, ječmen

zvětšující zadky oslům

prdelatým koňům

umožní traktorům a

rychlému pohybu pístů

udělat revoluci.

ještě běží. těžký setrvačnick

jeho osa se naklání

samovolně běží

dál, bílí zajíčci

tmavá kůže
zardívá jemné lalůčky
matně bílou vybělenou kůži
bledou bradavku
bledé ňadro bez jediné pihy

ohlédnou se
a pomalu se otočí zpět -

3

Ach, tohle je Amerika:
rozkvetlý lesknoucí se olejový květ
rozprostřený na vodě –
tak mrňavý byl, nic, a teď se rozpíná
všemi barvami hýří,
náš svět
rozpíná se uvnitř i navenek k nám
každá část se dme a točí
kdo by kdy pomyslel na takový zvrát;
když všechno zakryje
barvy zblednou
a fantastické vzory
zmizí.
a já opět hledím do čisté vody

*

pořád stejné
ententiky, které
holčička odříkává
všechny ty roky.

ze sbírky **Na vlně** (Regarding Wave, 1969)

Revoluce revoluce v revoluci

Venkov obklopuje města
zapadlé kouty obklopují venkov

„Od mas k masám“
nejrevolučnější vědomí se nachází
mezi nejvykořisťovanějšími třídami:
zvířaty, stromy, vodou, vzduchem, travami

Musíme projít obdobím
„diktatury Nevědomí“ než můžeme
doufat v rozpad států
a vstoupíme do skutečného komunismu.

*

Pokud jsou vykořisťovateli
kapitalisté a imperialisté, masami jsou dělníci.
a strana
je komunistická.

Pokud je vykořisťovatelem
civilizace, masami je příroda.
a stranu
tvoří básníci.

Pokud je vykořisťovatelem
abstraktní racionální intelekt, masami je nevědomí.
a stranu
tvoří jógini.

& MOC
vychází ze semenných slabik manter.

do sbírek **nezařazená** báseň

Na Adama v řece Yuba

Bílé, zářící balvany na slunci.
Světlo a voda
vířící v rokli,
svět
v každém zrnku písku.
Vkročit do toho proudu
oblečený
by byl hřích.

1971

ze sbírky **Želví ostrov** (Turtle Island, 1974)

Konopí

pro Michaela Aldritche

Štěrkopísky, říční břehy, stopy po
ledovcích,
léčivé a hojivé morény –
vysoké konopí se vždy drželo člověka

hnojiště smetiště průseky

K uvázání nákladu a odlehčení mysli
Maur do Španělska, Španělsko v koňské mrvě
a slámě přes moře
& z Mexika dál nahoru

– bílý obláček vyfouknutý do dáli.
sedíme a čekáme, celé dny,
a modlíme se za déšť.

Dva koloušci, kteří letos na jaře nespátřili světlo světa

Přítel z vigvamu v severních
Skalistých horách vyšel
na jelena s dvaadvacátkou
a po pár dnech plížení, číhání
a pospávání střelil to,
co považoval za jelena.
„Byla to laň a měla v sobě
koloucha.“

Maso naložil bez
soli; rozřezal ho podle
vlákna.

Přítelkyně v Severní Sieře
srazila laň autem. Objevila se
tíše v záři reflektorů:
„A když jsme ji vyvrhli, měla
v sobě kolouška – asi takhle
velikého – tak drobného – ale
už úplně vyvinutého a zdravého.
Měl i skvrny. A měkká, bílá kopýtko.“

Směřování ke klimaxu

I.

slaná moře, hory, pouště -
buněčná mandala zadržující vodu
nervová síť spojující oči s prsty u nohou
ploutvemi nohama křídly –
zuby, stoličky prvních drobných savců.
plochá noha primátů
vpředu posazené oči –

pozorně sleduješ pomezí lesa a tundry
(jejich bohatství).
živíš se zdechlinami, sběrem, stavíš se na zadní
běháš – uchopuješ – rukou i okem
lovíš.
svoláváš ostatní k postupu, k výpadu

všímáš si ostří zlomené kosti, úlomku kamene

zvětšuje se ti mozek
hlava se ti klátí na krku
máš tvrdou kůži – bystrý zrak – dobrý sluch –
sdružuješ se do tlup.
na stehně válíš lýko klejichy;
sítě k přenášení ovoce i masa.

zkrotíš oheň a stěhuješ se dál
za sobími stády v euroasijské tundře.
šiješ si oděv z kožešin, stan ti podpírají mamutí žebra.

umíš stáhnout kůži a naporcovat maso z bizona, medvěda
otevřít zvířecí plece a břicha, lebky,
těla podobná tvému – maluješ v jeskyních
ústý a rty vyluzuješ zvuky
základní pravidla mluvy propojují
vnitřní ústrojí & denní svět –

velká stáda ubývají
(– vybili jsme je snad?
prérijní požár se táhne na tisíc kilometrů –)
doba ledová roztává
poznáváš rostliny. kladeš síť, pasti, stavíš lodě.
luk a šíp. psi.
tlupy a rody se spojují a oddělují jako jazyk
příbuzný červů, stromů a vlků

tančíš a zpíváš

vycházíš na cestu „jinam“ – píšela z rákosu –
dítě jsi pohřbil zabalené do kožešin –
vyprávíš příběhy z velké doby snění.

tykvový květ na hromadě odpadků.
začátek zemědělství
krávy už nebudou postávat opodál, zakládáš stáda.
tkáš, tvaruješ hlínu
lepší jedinci se vydělují, vznikají třídy
děláš seznamy, začínáš zapisovat.

zapomeň, k čemu slouží divoké rostliny
a přijdeš o dobu snění
prijdeš o největší část mozku –

jsi opatrnější, upjatější, chodíš zahalen,
míň do větru, víc do světa,
zakládáš města s řadami ulic
a stavíš zdi.

odvodňuješ bažiny pro pěstování rýže, vypaluješ temné hvězdy,
honiš lidi jako dobytek.
máš otroky, kteří ti postaví flotilu
kterou vyšeš pro kořist – bronzové zbraně,
kůň a vůz – železo – válka.
studuješ hvězdy a objevíš tu hlavní
vždy nehybný Pól, Královskou hvězdu.

*

II.

Z „Královské“ představy Zákona. (Lišáckým smyslem pro vlastní přežití je Rozum, protože „pracuje“) a Rozum je krutý, když chce nastolit řád v přírodě – obrací Zákon k přírodě zády. (Kohout byl upálen na hranici, protože snesl vejce. Nepřirozené. 1474.)

*

III.

věda ve své kráse:

síť znamená mnoho uzlů
kůže je hraničář, ovčí kůže vypůjčeným teplem;
luk je ohyb větve ve větru
obrovská budova ve středu města
je korytem potoka postaveným na výšku

zbytky stezek. „zpozdlé a spletité cesty
k přemistování jídla potravinovou sítí.“

dospělost. zastav se a přemýšlej. využij bohatství
zapsané do paměti. vzpomínky, sen, nástin
svého života. „zbytky stezek“ – nakrm
mnoho drobných věcí, které sytí sovu.
pošli srdce směle na cesty,
do žáru smrti & konce.

*

IV.

DVĚ PÍSNĚ O MÝCENÍ

HOLOSEČ
Lesnictví. „Kolik
lidí
bylo skáceno
ve Vietnamu?“

Holoseč. „Někteří
byli ještě děti
jiní už přezralí.“

PANENSKÝ

Panenský
les
je prastarý, mnoho-
prsý
stálý;
klimaxový.

ze sbírky **Nic, co by nemohlo zůstat na dešti** (Left Out in the Rain, 1986)

Balada o kutálejících se kebulích

Tohle poslední je moje píseň opilá
o mejdlech, která se to jaro slavila.
Vínko do sklenky si ale musím nalít
a svou kjótskou tvrz směle hájit
před každým měšťákem a knihomolem
kteří mě chtějí mít v kravatě za stolem.

Róšiů vyholené hlavy na polštáři
nevinně se jako dětské tváři.
Bohémský národ, ten umí se jen v špíně ráchat
a nikdy se neučil zařvat a rukama máchat –
Ve sklence jsem pomalu zpátky odploval
do doby, kdy z lodi jsem sbohem dal
Trávu i hlavy popletené tam nechal být
u táboráku, v tu chvíli začlo lít –
do listopadu, který už dávno je v trapu
do nocí rozjetých teď po paměti tápu:
Jack Kerouac jak v ohně září se jako Buddha tváří
jak huhlá do vinného džbánu
a žehrá na poslední Cowleyho zprávu
a zase hoří & radostí jásá
a básně a poznámky hlásá
a Whalen zatím vytříbené vede řeči
a bosý hopsá a opile křepčí
a nahý Allen, nahý Peter
a Neuri – jen boty a svetr
Montgomery za plentou nemá stání
Jinnie jak královna je k zulíbání.
Že moudrost prokoukl, platí krutou daní
Du Peru – teď pomatenec k pohledání –
bezzubými ústy tu na nás mlaská
uhry si mačká a své boty laská
La Vigne, který maloval v své hlavě
orgie vedl na zemi i na palandě
A kdo jiný z nás by to měl být
až přijde čas Natálii ubohou zachránit –
ta protrhla ten bolestný kruh
na pláni barda byl jsem jí jediný druh
Z peyotlu bolaví, však s jasným pohledem
skoro jsme blízko Peklu s Nebem
Neal trávu nedbale z kapsy trousí
v hanbatých obrázcích listuje a mumlá si
ve světě svíčky opájí ho fotek moc –
McCorkleho chata, dubnová noc
Locke do postele už děti zahání
ale loku vína se vůbec nebrání –
Vino, vino, vino už není
Kerouac do města kráčí v opojení
aby donesl zas další džbánek vína
nás spánek zmáhá a kdekdo už klímá –

Srdce naše ale divokost skrývají
v nich se děti knihy & orgie počínají
džbány & deky, v hadrech odění
to divoký kmen vstupuje do světa dění

od knihy ke knize & od města k městu
& poldové a vyhlášky nám nezkříží cestu
navzdory všem lékům & postelím
na zemi, na zemi tlučeme kebulí
& s anděly všichni si zpíváme opilí
a na vánoční stromek věšíme s pílí
Zlaté ratolesti a Buddhovy oči
ať plodnost moudrost nám zvětší!
Ten úder blesku nezná slitování
hřeje i chladí bez ustání
Protiklady postupně mizí v dáli
& pačoury a blázny brzo odhalí
klidný Whalen s klasickou elegancí
a Ginsberg svou roztančenou zadnicí.

ze sbírky **Nebezpečí na vrcholcích** (Danger on Peaks, 2004)

Kojot Léčitel, když měl problém

Kojot Léčitel, když měl problém,
hodil bobek. A jak tam ležela, svejch hoven v trávě se ptal
co má dělat. Vždycky mu dala dobrou radu.

Říkal: „Přesně to jsem si taky myslel.“
A udělal to. A šel svou cestou.

Pád z výšky, za ruce

Co to bylo?
tříštění skla
& šlehající plameny

jasný den na nebi vysokém –

lepší než uhořet
chytnout se za ruce.

Budeme
dva sokoli střemhlav

letící dolů

ze sbírky **Tenhle okamžik** (The Present Moment, 2015)

Příběhy za noci

V původní Kalifornii byla zima dobou pro vyprávění příběhů

Včera jsem se skoro celý den lopotil s výpadkem v systému. Generátor 1, Generátor 2, starý vyřazený Generátor 3, akumulátorová sada, velký invertor Trace – solární panely – všechno se zastavilo – chladné časné ráno ve tmě – zase jako zastara, petrolejka – svíčky – kamna fungují vždycky – záložní generátor #3 Honda, porucha cyklokonvertoru? Sabotující relé invertoru, které spouští dobíjení?

Velký zelený generátor Onan – na propan – nenajel – (kdysi vypnul kvůli ucpanému vzduchovému filtru; kapky oleje stříkaly hluboko zevnitř)

(Snažím se vzpomenout, stroj se dá vždycky opravit – ale připrav se na to, že se budeš muset vzdát všech dnešních plánů – koukni do manuálu – zavolej přátelům, kteří tomu rozumí líp – uvař čaj – umírní svoje potřeby a odlož svoje problémy, začni si užívat dne.)

Prvních patnáct let jsme tu žili s petrolejkami. Těžká tašková střecha ve stínu obřího černého dubu z doby před příchodem bílých;

Cheri, Siegfriedova dlouholetá přítelkyně a partnerka má teď někdy devítitunkou přivést hrubou kamennou drť. Rozmoklá půda v zimě štěrk vždycky sežere, s údržbou těch pár zpevněných cest do zimních dešťů a tajícího sněhu je třeba počítat. Taky musíš kopat strouhy.

V roce 1962 jsme s Joanne projeli Kjúšú, obešli Nagasaki. Kypící ulice a kavárny, zelené listnaté stromy a zahrady, místo plné života. Ale na hoře Aso, na obrovské kaldeře uprostřed ostrova, u kráteru patnáct mil v průměru, jsme potkali turisty z Nagasaki se zdeformovanými, ohněm zjizvenými tvářemi přeživších ony dny. A pak si přečetli *Bosého Gena*.

To, co mě na Bombě dostalo, byla ta obrovská energie. A pak to pokušení být... první. Být první „Vládce světa“. K tomu ještě nedošlo: Tak změňme kurz, nebo půjdeme první.

Nikdy bych nemohl být muslim, křesťan nebo žid, protože Deset přikázání nejsou mravně pevná. Biblické „Nezabiješ“ opomíjí jiné říše života.

Jak je to možné? Jaký svět si to představovali? Že nebrali v úvahu vrtivá tykadla a ploutvičky, bodliny, slizké krky – oči lesknoucí se za noci – otisky tlap ve sněhu.

A to další, takové to „nebudeš mít jiného boha mimo mne“, hluboký strach o moc a žárlivost a závist, co je to za boha?

co se trápí celý ten čas?

Spousta malých bohů čeká, aby se mohlo předvést a ukázat, co jsou zač.

Jedna buddhistická tantrická učitelka v severní Indii ve 4. století po Kr. řekla: „Ten Bůh zvaný Jahve na západě je vážně něco. Ale je mrzuté, že se drží té praštné představy, že je Stvořitelem světa.“

Mámení, které vás opravdu mohlo přibrzdit.

Ale zpět k energii. Opravím Onana, vzdám to s #3, už to má dávno za sebou, a propříště sehnat zálohu s litinovým blokem a vodním chlazením a mám záruku dobře na celá staletí – přidat pár solárních panelů –

Lidé starých časů tady v teplém, hlínou pokrytém domě dlouhým třicet stop zapalovali místo svíček smolné borové třísky, sníh za sněhem po celá ta minulá staletí – světlo ohniště a hořící smolné třísky –

netřeba mnoho světla k příběhům vyprávěným za noci.

březen 2009

Zákrut na Vltavě

Z kamenného pražského mostu
sleduji vodu, jak se víří a cáká
a omílá kamenný mlýnský náhon

temně zpěněná,
myslím na to, že už brzy opustím
tohle místo pro ptáky, tohle město,

všechny jeho schody a průchody,
kanály a propusti
odvádějící vodu do řeky

ženoucí se směrem k Labi
na Hamburk, do Severního moře,
křivolaká říčko

vidím tvou vodu
všude kudy chodím
– tvůj široký zákrut pod Hradem –

*Budu na tebe vzpomínat řeko Vltavo
až posvištím na okřídlených sandálech
na západ k řekám doma.*